

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Pavla Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2010 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **V. W.** pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. a § 329 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 7. apríla 2009, sp. zn. BB-3T 32/08 rozhodol

t a k t o:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného **V. W.** a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky **s a z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku bol obžalovaný **V. W.** uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. a § 329 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ v doobedňajších hodinách presne nezisteného dňa na začiatku mesiaca február 2005 v kancelárii **M. S.**, nachádzajúcej sa v budove **S. v B.**, na **J.**, ako športový riaditeľ **S.** z pozície povereného funkcionára **M. S.**, prijal od **J. H.**, manažéra futbalového klubu **TJ P. D. S.** a **E. J.**, futbalistu **TJ S. T.**, dva kartóny vína bližšie nezistenej značky každý po šesť kusov fliaš ako úplatok za vybavenie registračného preukazu a preregistrovanie hráča **E. J.** do futbalového klubu **TJ P. D. S.**,

2/ niekedy v mesiaci september 2005 v presne nezistený deň v doobedňajších hodinách v kancelárii **M. S.**, nachádzajúcej sa v budove **S. v B.**, na **J.** ako športový riaditeľ **S.**, z pozície povereného funkcionára **M. S.**, v súvislosti s vydaním registračného preukazu pre hráča **R. G.**, ktorý prestupoval z vietnamského klubu **D. N.** z provincie **D. N.** do futbalového

klubu TJ P. D. S., si dal sľúbiť a vzápätí prijal od J. H., manažéra futbalového klubu TJ P. D. S., okres V. K. úplatok takým spôsobom, že najskôr J. H. zvýšeným hlasom povedal, že z V. nemajú žiadnu správu a na následnú otázku J. H., že či tie veci, ktoré má dole má odviezť naspäť domov, reagoval tak, že to má preložiť do kufra jeho auta, zaparkovaného na parkovisku pred budovou S., čo J. H. následne vykonal a preložil do kufra vozidla V. W. jeden kartón vína bližšie nezistenej značky s obsahom šesť kusov fliaš a jednu prepravku jabĺk, v ktorej bolo asi 15 kg jabĺk ako úplatok, a keď J. H. vracal kľúče od vozidla v kancelárii M. S., tak mu V. W. podal do ruky vyhotovený registračný preukaz pre hráča R. G.,

3/ v presne nezistenej dobe od 12.07.2006 do 31.07.2006 v kancelárii M. S., nachádzajúcej sa v budove S. v B., na J., ako športový riaditeľ S., z pozície funkcionára M. S., prijal od Ing. S. S., majiteľa futbalového klubu ŠK E. M., peňažnú sumu 5.000,- Sk (165,97 €) ako úplatok za vybavenie registračného preukazu pre hráča M. P., ktorý prestupoval z rakúskeho futbalového klubu SC N. A. S. do futbalového klubu ŠK E. M.

4/ dňa 02.03.2007 približne o 22.00 hod. počas telefonického rozhovoru ako riaditeľ športového úseku S., z pozície povereného funkcionára M. S. sa rozprával s volajúcim Ing. S. S., predsedom Výkonného výboru športového klubu ŠK E. M. o vybavovaní registračného preukazu pre hráča A. M., ktorý prestupoval z rakúskeho futbalového klubu FC A. do futbalového klubu ŠK E. M., a to aj tým spôsobom, že mu naznačil, aby za ním neposielal ľudí, ktorí nevedia čo sa patrí, pričom v uvedenej súvislosti dňa 06.03.2007, v čase približne o 14.10 hod. v miestnosti M. S., mu Ing. S. S. počas rozhovoru, so slovami „na kolky sa patrí“, dal do ruky v obálke úplatok 10.000,- Sk (331,94 €) za vybavenie registračného preukazu pre hráča A. M., pričom V. W. so slovami „Ja vám dám kolky hneď, to pôjde a ženský futbal“, obálku s úplatkom prijal.

Špeciálny súd mu za to uložil podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody na tri roky a štyri mesiace so zaradením pre jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj peňažný trest vo výške 2000 eur a pre prípad jeho úmyselného zmarenia, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody na 10 mesiacov (§ 57 ods. 3 Tr. zák.).

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 309 ods. 1 Tr. por. podal proti tomuto rozsudku odvolanie obžalovaný, a to prostredníctvom svojho obhajcu a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania uviedol, že zo spáchania trestnej činnosti kladenej mu za vinu sa necíti byť vinným, pretože nie je pravdou, že by niekedy v súvislosti so svojimi povinnosťami v súvislosti s činnosťou M. S. ako športový riaditeľ S. požadoval úplatok. Ani jeden skutok kladený mu za vinu sa nestal, ani ho nespáchal.

Ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku uviedol, že tento skutok sa nikdy nestal, od hráča E. J. ani od J. H. žiaden úplatok neprijal. Svedkovia vypovedajú nepravdivo a celú vec si vymysleli. Na prestupovom lístku by objektívne nemohol byť podpis majiteľa futbalového klubu pána S.. Nemohla sa konať ani žiadna porada s ním o tom, či má ísť hráč J. niekam hosťovať alebo prestúpiť, pretože prestupový lístok funkcionári FK T. i hráč náležite vyznačili a podpísali. Zároveň dňa 1. februára 2005 nebol dôvod niečo urýchľovať, keďže bola ešte dlhá doba pred začiatkom súťaží. Tvrdenia, že mal začať konať za nejaké víno, pokladá za urážku a nie motiváciu, aby konal promptnejšie. Víno v hodnote 500 Sk podľa jeho názoru ani nie je možné pokladať za prijímanie inej nenáležitej výhody v súvislosti so všeobecným záujmom.

Skutok v bode 2/ napadnutého rozsudku obžalovaný taktiež poprel. V danej súvislosti poukázal na skutkové okolnosti prestupu hráča R. G. a uviedol, že tvrdenie svedka J. H. staršieho je v rozpore so všetkými, v spise zadokumentovanými, listinnými dôkazmi, a preto sa skutok objektívne nemohol stať.

Obžalovaný v dôvodoch odvolania poukázal tiež na skutočnosť, že svedok H. starší odoslal prestupové doklady dňa 1. septembra 2005 ako aj, že hráč G. dňa 18. septembra 2005 súťažný zápas hral a registračný preukaz mu bol vydaný skôr ako uplynula 30 dňová lehota. Bolo teda preukázané, že M. riadne konala. Nezakladá sa na pravde, že poskytol cudziemu človeku kľúče od jeho auta. Stránky nemohli mať zaparkované vozidlo vedľa jeho vozidla na vyhradenom parkovisku, ktoré je oddelené dvomi závorami. Aj v tejto časti vyjadril obžalovaný názor, že prepravku jablák nie je možné pokladať za prijímanie nenáležitej výhody v súvislosti so všeobecným záujmom.

Ku skutku v bode 3/ napadnutého rozsudku obžalovaný uviedol, že obžaloba v tejto časti je založená iba na výpovedi svedka Ing. S. S., ktorú vyvracajú všetky iné listinné dôkazy ako aj výpovede svedkov. Aj v tejto časti obžalovaný uviedol rekapituláciu niektorých skutkových okolností a vykonaného dokazovania. Podľa jeho názoru svedok Ing. S. nevypovedal pravdivo. Dokazovaním bolo preukázané, že 30 dňová lehota neuplynula a že s vybavovaním prestupu neboli v omeškaní. Nie je pravdou, že by vykonával obštrukcie a po 12. júni 2006 vydali na vtedy zraneného hráča P. preukaz. Je vylúčené, aby svedok S. bol za ním v kancelárii na začiatku júla 2006 a odovzdal mu úplatok, pretože v tom čase by mu nemohol registračný preukaz odovzdať. Obžalovaný v danej súvislosti poukázal na výpoveď svedka M. P., ktorý v rozpore s výpoveďou svedka S. uviedol, že v rakúskom klube nič neurgoval

Vo vzťahu ku skutku v bode 4 rozsudku obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že zásada trestného stíhania len zo zákonných dôvodov a zásada zachovania totožnosti skutku bola v tejto časti rozsudku porušená. Obžalovaný prezentoval názor, že orgány činné v trestnom konaní v súvislosti s použitím agenta, ktorý vystupoval ako provokatér, postupovali v rozpore s týmito zásadami trestného poriadku.

V porovnaní so skutkom, pre ktorý bolo trestné stíhanie začaté, došlo k zmene skutku spôsobenej iniciatívnym konaním Ing. S. ako agenta. Takéto jeho konanie je zákonne neprípustné a takýto dôkaz nie je možné proti nemu použiť.

Aj v tomto prípade je z celého priebehu vybavovania prestupu hráča zrejmé, že M. S. nemohla vydať registračný preukaz hráča A. M. skôr ako dňa 5. marca 2007. Svedok Ing. S. ho nepravdivo obvinil, že mal pýtať nejaké „kolky“, jednalo sa o výraz, ktorý on nikdy nepoužíval. Tvrdenia svedka nemajú logickú súvislosť, naopak z jeho správania je zrejmé, že preukaz na hráča M. nemohol vydať skôr pre neuplynutie lehoty. Nie je pravdou, že by si dohodol so svedkom S. schôdzku. V tejto časti obžalovaný poukázal aj na výpovede svedkov K., S., M., R., P. a M.. Nie je pravdou, že by prevzal od Ing. S. úplatok.

V závere odôvodnenia odvolania obžalovaný dôvodil v súvislosti s právnou kvalifikáciou žalovaných skutkov, že ako pracovník poverený vedením M. úspešnému fungovaniu futbalu a jeho vyžitiu všetkých spoločenských vrstiev nijako nebránil. M. S. je pri futbale iba vedľajší produkt a on ako jej pracovník nemohol ovplyvniť výsledky zápasov ani to, kto môže alebo nemôže na zápas nastúpiť. Toto mohli ovplyvniť len funkcionári klubov a hráči podľa toho či podali žiadosť včas. On sám zaviedol na M. úhradu poštovými

poukázkami, z dôvodu, aby sa zabránilo hotovostným platbám. Má preto za to, že právna kvalifikácia podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. je nesprávna. Súčasne namietal výšku trestu, ktorý mu bol uložený. Tento považuje za neprimeraný aj vzhľadom na to, že v S. už nepracuje. Vyjadril názor, že súd mohol postupovať podľa § 39 Tr. zák. a trest mu mimoriadne znížiť pod spodnú hranicu dvoch rokov a podmiennečne mu jeho výkon odložiť, alebo rozhodnúť o vine a trest mu neuložiť. Rovnako neprimeraná sa mu zdá aj výška peňažného trestu, keďže už je dôchodcom, žije v 2-izbovom byte a je majiteľom osem ročného auta, a preto by ho mohol splatiť len s ťažkosťami.

Na základe všetkých uvedených skutočností obžalovaný navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku zrušil a vec podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. vrátil tomuto súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v odôvodnení svojho odvolania uviedol, že odvolanie podal z dôvodu neuznania viny v skutkoch uvedených v bode 1/ (týkajúceho sa prestupu hráča F. M.), 2/ (týkajúceho sa prestupu hráča P. H.), v bode 4/ (týkajúceho sa hráča M. P.) z obžaloby zo dňa 19. novembra 2008 a skutku z obžaloby zo dňa 12. januára 2009 týkajúceho sa prestupu hráča N. A., ako aj z dôvodu, že za ostatné štyri skutky bola uznaná vina, avšak nebolo uznané, že ide o viacnásobné trestné činy, ale o pokračovací trestný čin. Pri uznaní viacnásobných trestných činov by musela byť použitá asperačná zásada a obžalovanému by hrozil trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby 6 rokov a 10 mesiacov.

Ohľadom skutkov, zo spáchania ktorých obžalovaný nebol uznaný vinným poukázal odvolateľ na skutočnosť, že svedok Ing. S. S. si nepamätal podrobnosti jednotlivých skutkov vzhľadom na značný odstup času. Neviedol si žiadnu evidenciu, pretože nepredpokladal, že niekedy podá trestné oznámenie. Vzhľadom na to, že prvostupňový súd inak nemal pochybnosti o výpovedi svedka, zastáva názor, že bolo preukázané spáchanie skutkov tak ako sú uvedené v oboch vo veci podaných obžalobách (zo dňa 19. novembra 2008 a 12. januára 2009).

K posudzovaniu jednotlivých skutkov z hľadiska otázky, či ide o viacnásobné trestné činy alebo o čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, prokurátor dôvodil, že v predmetnom prípade nepovažuje za splnený znak objektívnej súvislosti v čase, a to s poukazom na to, že časový odstup medzi skutkom týkajúcim sa prestupu hráča E. J. vo

februári 2005 a skutkom týkajúcim sa prestupu hráča R. G. v septembri 2005 je cca 7 mesiacov. Ku spáchaniu ďalšieho skutku došlo po cca desiatich mesiacoch a k ďalšiemu skutku po ďalších siedmych mesiacoch, teda štyri čiastkové útoky boli spáchané v priebehu dvoch rokov a jedného mesiaca. Vzhľadom na to, že sa jednalo o dlhé časové obdobie, mali byť skutky obžalovaného posúdené ako viacnásobný trestný čin a nie ako pokračovací trestný čin. Prvostupňový súd podľa názoru prokurátora nepostupoval správne, keď viaceré skutky pokračovacieho trestného činu vypustil, ale mal rozhodnúť o každom čiastkovom skutku trestného činu.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. aby sám vo veci rozhodol a uznal obžalovaného V. W. za vinného zo spáchania všetkých skutkov uvedených v podaných obžalobách zo dňa 19. novembra 2008 a 12. januára 2009 s použitím právnej kvalifikácie v nich uvedenej a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. na 7 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia ako aj peňažný trest vo výške 3000 eur. Odvolanie obžalovaného navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Zástupca prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v celom rozsahu poukázal na písomne podané odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky. na základe podaného odvolania obžalovaného a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, podľa § 317 ods. 1 Tr. zák. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania ktoré im predchádzalo. Zistil, že špeciálny súd rozhodol vo vzťahu k obžalovanému pokiaľ ide o výrok o jeho vine, ako aj výrok o treste správne a v súlade so zákonom.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom špeciálny súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané

a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetné skutky sa stali tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd.

Odvolacie námietky obžalovaného najvyšší súd nepovažoval za dôvodné, pretože jeho obhajoba prednášaná v priebehu celého konania bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená. Skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. a § 329 ods. 1 Tr. zák. obžalovaný V. W. nepochybne spáchal. Obhajobu obžalovaného považoval odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, za účelovú a nedôvodnú.

Obžalovaný V. W. spáchanie trestnej činnosti v plnom rozsahu poprel, pričom na svoju obhajobu uviedol, že pri plnení svojich pracovných povinností si nikdy a od nikoho žiaden úplatok nepýtal a ani nevyvolával tieseň alebo ťažkosti za účelom vyvolania korupčnej situácie. Ing. S. S. vybavovať prestupy hráčov, na M. S. nechodil, za futbalový klub ŠK E. M. túto činnosť vykonával prevažne manažér klubu J. R.. Dňa 6. marca 2007 prišiel za ním ako agent polície a konal tak, aby ho vyprovokoval k trestnej činnosti. Rovnako nie je pravdivá jeho výpoveď ani vo vzťahu k prípadu prestupu hráča M. P., tak ani ako vo všetkých ďalších žalovaných skutkoch, týkajúcich sa hráčov F. M., L. H., N. A. a M. P., ktorých pravdivosť prvostupňový súd správne neuznal. Pravdivé nie sú ani výpovede svedkov týkajúce sa prestupov hráčov do futbalového klubu TJ P. D. S. J. H. staršieho, jeho syna J. H. mladšieho, ako ani výpoveď hráča svedka E. J.. Nikdy žiaden úplatok od nich neprevzal a z časových súvislostí je zrejmé, že úkony M. v súvislosti s vydávaním registračných preukazov boli vykonávané v súlade so všetkými platnými predpismi a načas.

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania sa javí obhajoba obžalovaného ako účelová a z hľadiska posudzovania otázky jeho viny irelevantná, pretože nemá žiadnu oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a špeciálny súd sa s touto obhajobou obžalovaného v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal.

Vo vzťahu k posudzovaným skutkom treba uviesť, že aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný preukázateľne ako športový riaditeľ S. a poverený funkcionár M. prijal od J. H. st., manažéra a tajomníka futbalového klubu TJ P. D. S. a hráča E. J. (v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku), ako aj konateľa spoločnosti E. a futbalového klubu ŠK E. M. Ing. S. S. (v bode 3/ a 4/ napadnutého rozsudku) úplatky za vydanie registračných preukazov potrebných pri prestupe futbalových hráčov E. J., R. G., M. P. a A. M..

V tejto súvislosti treba poukázať najmä na výpovede priamych svedkov J. H. st., J. H. ml., E. J., Ing. S. S., ale aj svedkov J. R., D. K., J. F. a v trestnom spise zadokumentované listinné dôkazy, najmä obrazový a zvukový záznam a jeho prepis z činnosti agenta a záznamy z telekomunikačnej prevádzky. Obsah týchto dôkazov korešponduje s obsahom výpovede svedka Ing. S., a to nie len v zásadných častiach, ale aj v rade detailov a jednotlivostí.

Z týchto dôkazov jednoznačne a nepochybne vyplýva úmysel obžalovaného získať finančný prospech vo forme úplatku za to, že v rámci svojej právomoci povereného funkcionára M. S. vydá rozhodnutie o registrácii konkrétnych futbalových hráčov. Subjektívnu stránku podporne preukazuje spôsob konania obžalovaného ktorý, ako to vyplýva z výsledkov dokazovania, v kruhoch futbalových funkcionárov mal povest' človeka ktorý, hoc si nikdy priamo úplatok nevyžadoval, svojim konaním - spôsobom vystupovania a svojimi prejavmi navodzoval korupčnú situáciu a bolo mnohým známe, že ak mu úplatok odovzdajú, vybavenie zmien na M. S. bude jednoduchšie.

Z pohľadu všetkých objektívne preukázaných okolností, odvolacie námietky obžalovaného prednášané ku skutkom zo spáchania ktorých bol uznaný vinným, že prijímanie akýchkoľvek úplatkov či už vo forme finančných čiastok alebo inej nenáležitej výhody nemá žiaden racionálny základ, keďže vo všetkých popísaných prípadoch M. S. rozhodovala promptne a v súlade so všetkými predpismi, ktorými je S. viazaný, resp. že on ako poverený funkcionár nikdy žiadne obštrukcie pri vybavovaní náležitostí pri prestupoch futbalových hráčov nikdy nerobil, sú z hľadiska hodnotenia subjektívnej stránky jeho konania neakceptovateľné a ako také sú pri vyvedení jeho trestno-právnej zodpovednosti irelevantné. Všetky zásadné tvrdenia svedkov Ing. S., J. H. a E. J. z hľadiska podstaty korupčnej trestnej činnosti neboli počas celého trestného konania nijako spochybnené. Ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný v prípadoch prestupov hráčov E. J., R. G. do futbalového klubu TJ P. D. S. a hráčov M. P. a A. M. do športového klubu ŠK E. M. úplatok

prijal. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že forma úplatku ani výška jeho hodnoty z hľadiska právneho hodnotenia skutkov nie je rozhodujúca.

Pokiaľ prvostupňový súd odôvodnil neuznanie viny obžalovaného zo spáchania štyroch žalovaných skutkov (ohľadom futbalistov F. M., L. H., N. A. a M. P.), ktoré v konečnom dôsledku ako čiastkové útoky pokračujúceho trestného činu vypustil, prvostupňový súd rozhodol vecne i formálne plne konzekventne. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal na dôvody svojho postupu, keď nenadobudol jednoznačné a nespochybniteľné presvedčenie o spáchaní týchto skutkov. Prvostupňový súd správne dôvodil, že výpoveď svedka Ing. S. nebolo možné zásadne spochybniť v celej jej šírke, ale len parciálne v častiach, v ktorých boli jeho prejavy z dôvodu insuficiencie pamäte v jednotlivých podrobnostiach nepresné a nekonkrétne. V tejto súvislosti sa teda Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil s odvolaním prokurátora, keď namietal neuznanie viny obžalovaného zo spáchania skutkov v bodoch 1, 2, 4 obžaloby zo dňa 19. novembra 2008 a skutku týkajúceho sa futbalového hráča N. A. žalovaného obžalobou zo dňa 12. januára 2009.

Z listinných dôkazov zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise je zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní súvisiaci s použitím agenta bol vykonaný zákonným a štandardným postupom, tak aby mohla byť trestná činnosť riadne a v potrebnom rozsahu zadokumentovaná. Agent a vyhotovovanie obrazového a zvukového záznamu boli použité v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami piatej hlavy Trestného poriadku. Treba zdôrazniť, že bez použitého postupu by zrejme vôbec nebolo možné trestnú činnosť daného charakteru vôbec odhaliť a procesne správne a v potrebnom rozsahu zadokumentovať.

Štátna moc reprezentovaná políciou svojim konaním a postupom teda v danom prípade sama o sebe nevytvorila podmienky a nenavodila situáciu so snahou trestný čin uskutočniť, rozšíriť jeho rozsah, alebo dokončiť. Opačný postup by bol nepochybne excesom z hraníc, v ktorých sa trestné konanie odohráva a znamenal by postup extra legem, pričom dôkazy týmto postupom získané by boli od počiatku nezákonnými a v trestnom konaní teda nepoužiteľnými.

V tejto súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že polícia vstúpila do celej prerokúvanej veci a iniciatívne vykonala potrebné úkony až po tom, keď Ing. S. S. oznámil orgánom polície, že má vedomosť o tom, že obvinený sa správa korupčne. Konanie obžalovaného

nebolo determinované vopred vytvoreným scenárom polície, ale tak ako sa on sám správal a ako to svedkovi v predchádzajúcom telefonickom rozhovore povedal. Podozrenie z trestnej činnosti obžalovaného bolo v tomto štádiu celkom relevantné a zákonu zodpovedajúci postup polície bol plne na mieste. V tomto štádiu konania išlo najmä o to, aby polícia jeho konanie procesne zadokumentovala a získala dôkazy procesne použiteľné v rámci dokazovania v trestnom konaní. Obžalovaný V. W. konal sám podľa vlastného uváženia a konanie polície sa nestalo súčasťou postupnosti jeho konania, z ktorého sa protiprávne konanie skladá.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu je teda zrejmé, že činnosť polície bola v predmetnom prípade vykonaná lege artis, v súlade s platnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj zodpovedajúcimi ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade nie je možné postup polície považovať za činnosť, ktorú by bolo možné charakterizovať ako vyprovokovanie trestnej činnosti a na tomto argumentačnom základe ju spochybníť.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutkový stav bol ustálený na základe dokazovania vykonaného zákonným spôsobom a v náležitom rozsahu plne postačujúcom pre zákonné a spravodlivé meritórne rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje ani s právnou argumentáciou obžalovaného založenou na tvrdení, že orgány prípravného konania nezachovali totožnosť skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Totožnosť (podstata) skutku je teda zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne. V danej súvislosti treba pripomenúť, že ustanovenie § 234 ods. 2 Tr. por. pritom nebráni, aby sa prípadne prihliadalo k tým zmenám skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu procesu dokazovania a ktoré nemenia totožnosť skutku. V posudzovanom prípade obžaloba obsahuje skutok, ktorý bol uvedený v uznesení o vznesení obvinenia a teda totožnosť skutku nepochybne zachovaná bola tak v konaní obvineného a aj v jeho následku.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Špeciálny súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, keď jeho konanie právne posúdil ako pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. a § 329 ods. 1 Tr. zák.

V rámci odvolania obžalovaný tiež namietal, že skutky tak ako boli ustálené nenapĺňajú znaky trestného činu podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. Podľa jeho názoru došlo v jeho trestnej veci k nesprávnej interpretácii pojmu „obstarávanie vecí všeobecného záujmu“ a v dôsledku toho k nesprávnemu právnomu posúdeniu skutkov. K tomuto svojmu názoru uviedol argumentáciu založenú na tvrdení, že ako poverený pracovník M. nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť výsledky zápasov a žiadnym spôsobom nebránil úspešnému fungovaniu futbalu.

Aj túto odvoláciu námietku najvyšší súd hodnotí ako neopodstatnenú a argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení rozsudku Špeciálneho súdu považuje za prilievajúcu a považuje za nadbytočnú ju opakovať, keď nie je možné inak než s ňou súhlasiť. Z obsahu trestného spisu je zrejmé, že v predmetnej trestnej veci bol znak skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným, spočívajúci v „obstarávaní vecí všeobecného záujmu“ nepochybne naplnený a v právnej kvalifikácii konania obžalovaného, ku ktorej prvostupňový súd dospel, nedošlo k žiadnemu pochybeniu. Je treba súhlasiť s názorom súdu, že za „obstarávanie vecí všeobecného záujmu“ je treba považovať aj činnosť pri uspokojovaní záujmov občanov a právnických osôb v oblasti materiálnych, sociálnych, kultúrnych a iných potrieb, medzi ktoré možno nepochybne zaradiť aj šport. Zmyslom existencie športu, v tomto prípade futbalovej hry, je to, že sa jedná o hru v zmysle poctivo dodržiavaných pravidiel. Futbal je masovou zábavou, hrou o ktorú sa zaujíma široká spoločenská skupina, ktorej príslušníci chcú sledovať športové výkony, ktoré nebudú ovplyvnené či už peniazmi alebo akýmkoľvek iným spôsobom a bude vykonávaný bez nepoctivých zákulisných praktík. Význam športu je v spoločnosti vysoký, je imanentnou súčasťou spoločenského života a z uvedených hľadísk je potrebné hľadiť na šport ako na vec všeobecného záujmu.

Činnosť futbalových funkcionárov, ktorí majú možnosť ingerovať do priebehu a výsledkov futbalových zápasov a v danom prípade teda aj činnosť obžalovaného V. W. v rámci jeho pôsobenia na M. S., majú možnosť ovplyvniť priebeh registrácií jednotlivých hráčov, je nepochybne vecou všeobecného záujmu. Uvedenú námietku uplatnenú v jeho odvolaní je teda nevyhnutné z vyššie uvedených dôvodov odmietnuť.

Najvyšší súd sa nestotožnil s právnou argumentáciou prokurátora ako odvolateľa, že obžalovaný sa nedopustil viacerých čiastkových útokov jedného pokračovacieho trestného činu, ale viacerých jednotlivých trestných činov, pretože nepovažoval za splnený znak objektívnej súvislosti v čase a v danej súvislosti poukázal na značne široké časové rozpätie

spáchania jednotlivých skutkov. Preto prvostupňový súd, podľa jeho názoru, sa dopustil pochybenia, keď neposúdil predmetné skutky ako viacnásobný trestný čin. V nadväznosti na to pochybil keď niektoré skutky vypustil, keďže správne mal v tejto časti obžaloby obžalovaného oslobodiť.

Aj v tejto časti odvolací súd sa plne stotožnil s názorom vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozsudku Špeciálneho súdu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný sa dopustil skutkov vo februári a v septembri 2005 a potom v júli 2006 a v marci 2007. Podľa relevantných predpisov S. sú stanovené dva prestupové termíny, a to zimný a letný prestupový termín a ako na to správne poukázal Špeciálny súd obžalovaný sa celkove z piatich možných termínov dopustil korupčného konania v danom časovom období v štyroch týchto termínoch. Za tejto, v danom prípade značne špecifickej situácie aj podľa názoru najvyššieho súdu, je treba posúdiť konanie obžalovaného ako kontinuálne v čase a za splnenia všetkých ďalších zákonných kritérií ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. pre posúdenie trestného činu ako trestného činu pokračovacieho. Preto prvostupňový súd správne rozhodol a následne v napadnutom rozsudku aj správne odôvodni, keď skutky uvedené v obžalobe zo dňa 19. novembra 2008 v bodoch 1, 2 a 4 (týkajúce sa futbalových hráčov F. M., P. H. a M. P.) a skutok uvedený v obžalobe zo dňa 12. januára 2009 (týkajúceho sa hráča N. A.) z rozsudku vypustil.

V súlade so zákonom postupoval Špeciálny súd aj pri rozhodovaní o uloženom treste odňatia slobody obžalovanému. Trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a štyroch mesiacov uložený blízko dolnej hranice zákonom prípustnej trestnej sadzby považuje aj odvolací súd za správny a zákonný, pretože aj podľa jeho názoru plne zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov, osobe obžalovaného, jeho doterajšiemu spôsobu života a možnostiam jeho prevýchovy a nápravy. Takýto trest vytvára predpoklady naplnenia svojho účelu z hľadiska požiadaviek individuálnej i generálnej prevencie. V súlade so zákonom zaradil prvostupňový súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Správne a v súlade so zákonom bol obžalovanému uložený aj peňažný trest v primeranej výške spolu s určením náhradného trestu odňatia slobody pre prípad jeho úmyselného zmarenia.

Vzhľadom na uvedené okolnosti najvyšší súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného V. W. a odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 29. novembra 2010

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková